

lande, og de behøver også os. Derfor skal Danmark være med i den fælles valuta.

Første næstformand (Ole Løvrig Simonsen):
Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at efterhånden som debatten om eventuel dansk tilslutning til euroen udvikler sig, er der, som vi også har set det her i dag, en række påstande, som tilhængerne har fremført, der står tilbage som udokumenterede påstande, som der ved nærmere eftersyn viser sig ikke at være hold i.

Det drejer sig f.eks. om de påstande, der har været fra regeringens side, om store økonomiske vanskeligheder, hvis vi stemmer nej, og i en periode fremførte regeringen allehånde trusler. Jeg har lagt mærke til, at man er blevet lidt mere mådeholden i tonefaldet, og nu har vi jo så fået rapporten fra de økonomiske vismænd, som siger, at det i langt højere grad er politiske overvejelser, det handler om, og at de økonomiske fordele og ulemper ved dansk tilslutning til euroen er både små og usikre. Altså med andre ord er det en politisk diskussion, det er et spørgsmål, om man ønsker den politiske unionsudvikling, som finder sted i Unionen. Det er det, man tager stilling til, det er ikke de privatøkonomiske konsekvenser for den enkelte dansker, for de vil være små, og det er egentlig til at forudse plusserne og minusserne på det område.

Jeg synes, det er godt, at vi har fået det frem i debatten også her i dag, at der er flere og flere, der er ved at erkende, at det grundlæggende er et politisk spørgsmål om unionsudviklingen, som man tager stilling til ved folkeafstemningen den 28. september.

Jeg håber så, at regeringens skræmmekampagne over for befolkningen hermed endegyldigt vil være lagt på hylden, så vi kan koncentrere diskussionen om det, det altså virkelig handler om, nemlig om Danmark skal afgive sin suverænitet til en økonomisk og monetær union, som i stadig højere grad vil føre til en harmonisering af politikken på en række væsentlige områder: arbejdsmarked, socialpolitik, velfærdsordningerne.

Det, der vil være konsekvensen på sigt, hvis man siger ja til dette lovforslag og siger ja ved folkeafstemningen den 28. september, er, at man går ind i et harmoniseringsprojekt, der altså vil betyde, at f.eks. den danske arbejdsmar-

kedsmarkedet vil blive undermineret, og der i stedet for vil komme flertalsafgørelser på sådanne områder i EU i forbindelse med den kommende traktat i Nice til december.

Vi har også fået afklaret her i debatten, synes jeg, at på trods af uklarhed hos Det Konservative Folkeparti, der ikke rigtig kan finde ud af, hvordan det skal forholde sig til Nicetraktaten, er regeringspartierne og Venstre jo indstillet på, at den traktat skal vedtages, også selv om det medfører et kompromis om flertalsafgørelser på disse afgørende områder: socialpolitik og arbejdsmarked.

Vi står jo i den situation, at regeringen har sagt, at den ikke vil give et løfte om en folkeafstemning om Nicetraktaten. Vi risikerer altså, at et flertal i Folketinget efterfølgende, hvis det bliver et ja den 28. september, går videre og vedtager Nicetraktaten med øget magt til de store lande, øget magt til kommissærerne og øget magt til EU til at harmonisere uden om befolkningen, uden en folkeafstemning.

Dernæst ligger så spørgsmålet om, at der efter et ja også vil følge andre unionsskridt. Der vil komme spørgsmålet om opbygningen af Europahæren, der vil komme forsøg på at få ophævet de andre danske undtagelser, og i det hele taget vil et ja altså åbne for en glidebane i retning af en unionsudvikling, som den tyske udenrigsminister jo forleden så præcist karakteriserede, hvad i virkeligheden handler om, nemlig at bruge euroen som kernen i opbygningen af en forbundsstat af Europas forenede stater.

Helt på bundlinjen er det, man tager stilling til ved folkeafstemningen den 28. september, jo, om man ønsker, at Danmark skal gå helt og fuldt ind i den tyske udenrigsminister Joschka Fischers og den franske premierminister Jospins unionsprojekt, som helt åbenlyst erklæret handler om at etablere en føderal union, altså en type forbundsstat. Jeg synes, det er det, som må være den afgørende diskussion nu her i de kommende måneder.

Euroen har jo økonomisk set været en kæmpe fiasko med stadige kursfald. Det skaber et inflationpres, som bl.a. gjorde, at den engelske nationalbankdirektør i The Times den 12. april sagde, at det var vanskeligt at se, hvordan man i England kunne have undgået voldsomme inflationsstigninger, hvis ikke det var, fordi man havde stået uden for euroen. I Storbritannien